

Sygn. akt II PK 116/09

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 28 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa J. D.

przeciwko Urzędowi Kontroli Skarbowej [...]

o wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2009 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych [...]

z dnia 12 grudnia 2008 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu pozostawiając
temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powód J. D. pozwem z dnia 31 sierpnia 2008 r. domagał się od pozwanego Urzędu Kontroli Skarbowej /.../ zapłaty zaległego wynagrodzenia za pracę.

Powód na podstawie pisma Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej z dnia 28 lipca 2006 r. ze skutkiem od dnia 31 lipca 2006 r. został odwołany z zajmowanego stanowiska Wicedyrektora pozwanego Urzędu. Od dnia 1 sierpnia 2006 r. powód pracował nadal w Urzędzie, na stanowisku inspektora kontroli skarbowej III stopnia, przy czym – zgodnie z oświadczeniem pozwanego – do dnia 31 października 2006 r. miał prawo do uprzednio pobieranego wynagrodzenia natomiast od tej daty otrzymał nowe warunki płacy na nowym stanowisku – inspektora kontroli skarbowej w Wydziale Kontroli Podatkowej w ośrodku zamiejscowym w /.../.

Powód argumentował, że zgodnie z art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 170 poz. 1218 ze zm.) stosunki pracy, nawiązane w urzędach przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 86 poz. 953 ze zm.) pozostają w mocy nie dłużej niż do 31 grudnia 2007 r., chyba że wcześniej w sposób określony w ustawie o służbie cywilnej zostały przekształcone, rozwiązane lub wygasły. Zgodnie z art. 111 ustawy o służbie cywilnej do pracowników zatrudnionych na podstawie ustawy z 16 września 1982 r. stosuje się m. in. art. 10 ust. 1b tej ustawy. Przepis ten pozwala na przeniesienie pracownika ze względu na szczególne potrzeby urzędu, na inne stanowisko odpowiadające jego kwalifikacjom i równorzędne pod względem wynagrodzenia. Powód twierdził, że w związku z tym powinien otrzymywać wynagrodzenie nie niższe niż otrzymywane na stanowisku Wicedyrektora Urzędu. W związku z niedozwolonym zmniejszeniem wynagrodzenia powód domagał się różnicy między wynagrodzeniem należnym a otrzymanym, a także różnicy między należną a wypłaconą wartością nagrody jubileuszowej.

Pozwany argumentował, że do powoda nie znajduje zastosowania art. 10 ust. 1b ustawy z 16 września 1982 r. Zdaniem pozwanego powoda odwołano

wyłącznie z funkcji Wicedyrektora, nie była ona jednak stanowiskiem w rozumieniu powołanego przepisu.

Sąd Rejonowy, Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 12 listopada 2007 r., oddalił powództwo w całości. Sąd podzielił argumentację strony pozwanej, że do powoda nie sposób stosować normy art. 10 ust. 1b ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Wskazał, że powierzenie stanowiska wicedyrektora urzędu w rozumieniu art. 10 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (t. j. Dz.U. z 2004 r., Nr 8 poz. 65 ze zm.) nie stanowi zmiany w stosunku do stanowiska inspektora kontroli skarbowej.

Rozpoznając sprawę na skutek apelacji powoda Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2008 r., oddalił apelację. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy. Zdaniem Sądu Okręgowego nie doszło do zmiany stanowiska powoda, stanowisko wicedyrektora urzędu kontroli skarbowej stanowi bowiem – zdaniem Sądu – odmianę stanowiska inspektora kontroli skarbowej. Skoro powód jedynie utracił pełnioną funkcję, nie doszło do przeniesienia go na inne stanowisko, a tym samym – niespełniona została hipoteza art. 10 ust. 1b ustawy o pracownikach urzędów państwowych.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiódł pełnomocnik powoda, zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 10 ust. 1b ustawy o pracownikach urzędów państwowych przez jego niezastosowanie oraz art. 10 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej przez przyjęcie, że powołanie na stanowisko wicedyrektora urzędu w rozumieniu tego przepisu dotyczy funkcji a nie stanowiska w rozumieniu art. 10 ust. 1b ustawy o pracownikach urzędów państwowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przestawiona historia niniejszego postępowania ukazuje wyraźnie, że rozstrzygnięcia wymaga problem wzajemnej zależności między sprawowaniem przez pracownika funkcji inspektora kontroli skarbowej oraz funkcji wicedyrektora urzędu i zmian w tym zakresie przez pryzmat użytego w art. 10 ust. 1b ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (t.j. Dz.U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953 ze zm.) pojęcia „stanowisko” a także sformułowań „szczególne potrzeby urzędu”.

Sąd Najwyższy nie godzi się z przyjętą przez sądy powszechne w niniejszej sprawie interpretacją tych pojęć. Powołanie powoda na stanowisko wicedyrektora urzędu nie mogło stanowić prostego poszerzenia jego obowiązków jako inspektora kontroli skarbowej. Przekształcenia organizacyjne spowodowały, że powód z uprzednio zajmowanego stanowiska inspektora kontroli skarbowej III stopnia w Urzędzie Kontroli Skarbowej, a także Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w K., od dnia 1 stycznia 1999 r. powołany został - z uwagi na likwidację Urzędu w K. - na stanowisko inspektora kontroli skarbowej III stopnia w pozwanym Urzędzie w P., a drugim pismem – powołany został na stanowisko Wicedyrektora w tym Urzędzie. Wskutek powierzenia przedmiotowej funkcji poszerzył się istotnie zakres obowiązków powoda. Należy w związku z tym przyjąć, że doszło do zmiany treści jego stosunku pracy w trybie porozumienia stron (o dopuszczalności tego rodzaju modyfikacji por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1997 r. w sprawie I PKN 151/97, OSNP 8/1998 poz.235). Powód akceptował dokonaną zmianę, wiążącą się ze zmianą zakresu obowiązków (a także warunków wynagradzania), akceptował ją pozwany urząd a zatem złożone zostały zgodne oświadczenia woli w przedmiocie dokonania zmiany warunków zatrudnienia.

Sąd Najwyższy wskazuje, że podobne sprawy stanowiły już przedmiot jego orzekania (zob. np. wyrok z dnia 26 czerwca 2007 r., sygn. I PK 18/07 a także wyrok z dnia 23 czerwca 2009 r., sygn. II PK 310/08). Sąd Najwyższy rozpatrujący niniejszą sprawę, ze względu na jej szczególne podobieństwo do sprawy II PK 310/08, podziela argumentację przedstawioną w jego uzasadnieniu.

W szczególności należy uznać, że powód objęty był ochronną regulacją art. 111 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej z 2006 r., a zatem należało do niej stosować art. 10 ust. 1b ustawy o pracownikach urzędów państwowych.

W świetle tego przepisu możliwe jest przeniesienie urzędnika państwowego ze względu na szczególne potrzeby urzędu. Za potrzebę tego rodzaju można uznać odwołanie z funkcji wicedyrektora urzędu kontroli skarbowej. Odwołanie sprawiło bowiem, że J. D. nie można było w dalszym ciągu zatrudniać na takim stanowisku.

Przez „inne stanowisko” rozumie się w tym przypadku stanowisko inne niż zajmowane przed przeniesieniem na podstawie art. 10 ust. 1b ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Nie sposób zatem, jak to czyni pozwany oraz

jak czyniły to sądy powszechne orzekające w sprawie, odnosić owego pojęcia do stanowiska zajmowanego przed powołaniem powoda na stanowisko wicedyrektora urzędu. Bez wątpienia zakres obowiązków inspektora kontroli skarbowej pozostawał odmienny niż wicedyrektora urzędu, a zatem i stanowisko inspektora na które powoda przeniesiono było stanowiskiem „innym”. Nie ma natomiast znaczenia, że stanowisko takie powód zajmował uprzednio.

Przeniesienie na inne stanowisko ma odpowiadać kwalifikacjom urzędnika i pozostawać równorzędne pod względem wynagrodzenia. Niedopuszczalne było zatem obniżenie wynagrodzenia powoda w związku z przeniesieniem na stanowisko inspektora kontroli skarbowej III stopnia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.